

ISIDORA
BJELICA

**OSTRVA
LJUBAVI**

■ Laguna ■

Copyright © 2020, Isidora Bjelica

Copyright © ovog izdanja 2020, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Ima nešto krajnje neobično u tome što ljudi
uvek vezuju seks sa ostrvima i obratno.*

Džeki Kenedi

Sadržaj

Reč autorke	9
Bali suzama ne veruje	11
Ima li, ba, seksa na Ibici?	19
Bludni ljudi na Tenerifeu	25
Poslepodne na Korzici, ili šta je Napoleon mislio o misionarskoj pozi.	31
Grad sapuna koji miriše na greh	37
Frajer iz Buziosa	43
Kome se to ne diže u Palermu?	51
Uspaljane usedelice iz Valete	55
Kubanska je tuga pregolema	61
Ko to kaže, ko to laže, Sejšeli su mali.	67
Nepriстойno je pušiti na Kipru	71

Bliski susreti treće vrste na Maderi	77
Tajne orgije na Majorki	83
Dominikana naša nasušna	87
Porcija ruskih suza usred Majamija	93
Kakva je Merilinka zaista bila u krevetu	99
Pervertiti sa Portorika	107
A šta kad dođe kraj ljubavi?	113
Metafizika vrckanja	121
Moj šešir, moje ostrvo	127
Jadan seks na Maldivima	129
Seks, hrkanje i druge zablude	135
Misterija Azora, ili kakav su seks imali Atlantiđani	141
Da li ste za trojku na Antigvi?	147
<i>O autorki</i>	153

Reč autorke

Nije svaki čovek samo ostrvo nego i grad. Iako tako ne izgleda, zapravo je svaki grad novo ostrvo ljubavi, sa svojim granicama, hridima, urbanim uvalama. *Ostrva ljubavi* su knjiga inicijacije u ljubav i putovanja posle koje nećete biti isti jer ćete primiti tajne ljubavi. Bilo da ste na usamljenom karipskom ostrvu poput Barbadosa, urbanim ostrvima hedonizma kakvi su Rio ili Magreb, tajnom ostrvu mirisa i boja kakva je Kazablanka, svaki od tih toposa nosi svoju tajnu i kôd života. Da, svi smo mi deo istog kvantnog polja života, ali kao što svi živimo sa prividom da smo individue, tako su i gradovi zapravo ostrva sa svojim posebnim bojama, mirisima, tajnama koje nas menjaju i koje mi menjamo kad ih dotaknemo svojom dušom. Njegoš je znao tu tajnu i zato

je stalno ponavljao da onaj koji ne putuje ne živi. Ovo naše zajedničko putovanje po ostrvima ljubavi zauvek će vam promeniti percepciju tog čudesnog sveta. Pred nama su dve opcije: da budemo saputnici ili sapatnici. Birajmo ovo prvo jer tako je i nastala ova knjiga inicijacije u ljubav i putovanja.

Voli vas vaša Isi

Bali suzama ne veruje

Indonežani veruju da se može odbraniti od zlih misli. Oni su sigurni da zle misli pogađaju mnogo jače i trajnije nego pesnica ili grom. Kada smo krajem leta došli na Bali, posle više od osamnaest sati leta preko Rima i Singapura, bili smo zapanjeni malim i neuglednim aerodromom na koji smo sleteli. Ogromnim slovima iza pospanih carinika pisalo je da ćete u slučaju da vam nađu drogu biti pogubljeni, zaklani ili već nešto slično. Stresla sam se od jeze dok smo stajali u redu za kontrolu pasoša. Pomislila sam, šta ako mi je neko ubacio nešto u prtljag, šta ako mi kao u onim najmorbidnijim filmovima B produkcije neko nešto podmetne... Po običaju, moj muž je gunđao i protestovao, a kćerka, onako krhka i umorna, razrogačenih očiju gledala je oko sebe i pitala se zašto su je mama i tata doveli na kraj sveta.

Kada smo posle dugog čekanja prošli kontrolu i uzeli kofere sa aerodroma koji je izgledao kao nekada titogradski, ozbiljno sam se zapitala šta radimo u dalekoj Indoneziji, i zašto mi je sve to trebalo, i da li će me baš ovo putovanje učiniti trajno frigidnom. Kada putnik stigne po noći, crne slutnje su jače. Ljubazan Balinežanin koji nas je dočekaao smestio nas je u crni džip, dao nam vlažne, hladne peškire da se osvežimo, okitio nas cvećem kao da smo na Vajkikiju, i mi krenusmo ka hotelu u Nusa Dui. Ono što smo videli napolju dok smo se vozili bile su niske kuće, a ispred svake su bili statua Bude i suncobran na dva ili tri sprata za koji se veruje da tera zle duhove bolje od bilo čega. Ako je Buda bio obučen, to je značilo da je njegova svetost prisutna, a ako je Buda bio nag, bila je to tek statua koja ništa ne znači. Na Baliju su svi fotografisali. Desetine, stotine fotografija i figurica bilo je poređano u nizovima. Na ulazu u turistički deo zabranjenog grada pregledali su nas aparatima protiv bombi.

– Zašto ste došli baš na Bali? – pitao me je naš sitan i simpatičan vodič.

– Eh, zašto – rekao je moj muž – čula je da će ovde naučiti kako da se odbrani od zlih misli koje joj neprijatelji šalju i da će onda moći da vodi ljubav do sto osme.

– Oh, bože – rekao je vodič – to je tako lepo. Ljudi ovde dolaze zbog kupanja, sunčanja, neobaveznog seksa, ili samo da bi rekli da su bili, ali retko ko dolazi zbog tako čudne stvari.

– Zašto? – upitala sam tiho dok smo se približavali ogromnom *Ajođa risortu*. – Zar je to neobično? Pa čula sam da je to na Baliju moguće, pričala mi je jedna žena koja više nije mogla da izdrži zle i ljubomorne misli koje su joj slali neprijatelji.

– Moguće je, moguće, ali to je tajna, a nijednu tajnu nećete naći u turističkom vodiču koji vam nudi ronjenje, jahanje slonova ili susrete sa čoporima majmuna.

Zapanjih se kada videh ogroman drveni hotel u obliku pagode ispred koga su sedela dvojica muškaraca i svirala neki čudan instrument za koji se veruje da čisti vazduh od zlih duhova. Na glavi su imali četvorougaoone šešire a dole suknje. Iznad njih su bili ogromni trostruki suncobrani, a pored statua obučenog Bude. Te noći je trebalo spavati sa saznanjem da se u jezeru ispod balkona naše hotelske sobe krešu krokodili, da je proradio vulkan na severu ostrva, da je zemljotres na Javi bio toliko jak da se mogao očekivati cunami, da je nedaleko od nas opet epidemija ptičjeg gripa... Ali to je Bali, rajsko ostrvo sa bezbroj opasnosti na koje ljudi dolaze zbog kupanja, sunčanja, neobaveznog seksa ili da se hvale da su

bili, a na koje retki dolaze da otkriju tajnu kako da se odbrane od zlih misli, kletvi i ljubomore. I samo telo vam sve vreme treperi od te strašne daljine koja unosi nemir. Blizina Australije, slična temperatura vazduha i vode, čudni šumovi i rajski zvukovi, sve vas to ispunjava nekim uzbudljivim nemirom i osećanjem da ste otišli mnogo dalje nego što je dozvoljeno običnom smrtniku. Naš vodič, koga sam zbog predugačkog imena zvala jednostavno Paja, smislio je ceo program traganja za mističnom formulom. Moj suprug je odlučio da dane provodi na drvenom pontonu hotela, uz viski i sa pogledom na krokodile, a kćerka se igrala pored bazena sa malim Korejcima koji su bili opčinjeni njome i tretirali je kao Budu. Umesto da se sunčam na udobnim ležalj-kama na travnatoj plaži i posmatram žene koje sa numerisanim indonežanskim kapama na glavama nude marame, ne usuđujući se da priđu bliže i pređu zamišljenu liniju koju je odredio menadžer hotela, umesto da me masiraju u lokalnom spa centru, umesto da hranim ribe ili bar jašem slonove, zadužila sam Paju da kako zna i ume pronade način na koji bih se odbranila od zlih i ljubomornih misli i kletvi. Počeli smo od neke lokalne babe za koju se verovalo da je nekada davno naučila samu Džeki O. kako da se zaštiti od ljubomornih i zlih želja neprijatelja. Ali

baba je bila senilna i dosadna i nije htela da kaže ništa pre nego što joj na račun uplatimo hiljadu i po dolara. Sutra me je Paja Balinežanin odveo na neku fensi kremaciju sa zlatnom pagodom i crnim bikom. Na Baliju su kremacije glamurozni događaji i tamo je trebalo da sretnem nekog svetog čoveka, ali sveti čovek je otišao poslovno na Javu. Trećeg dana smo tragali za čarobnom formulom po šumi punoj ludih majmuna i jedino što sam tu dobila bila je ogrebotina na butini kojom me je počastio neki besni majmun koji je proždirao mini-banane i cičao. Četvrtog dana je Paja sve nade položio u nekog Kanadanina koji je svojevremeno još Makartniju lično odao tajnu, ali Kanadanin se u međuvremenu žestoko navukao na drogu i bio je na odvikavanju u Singapuru. Na kraju nam je ostao samo mistični Tanah Lot, hram koji čuvaju svete zmije i koji se nalazi usred okeana. U vreme oseke, kada se okean povuče, možete pešice da stignete do najneobičnijeg hrama na svetu, iz koga usred mora teče slatka, izvorska voda i čiji sveštenici uz cvet poklanjaju odgovore na skoro sva teška pitanja koja vas zanimaju. Dok su mi štikle *Feragamovih* sandala propadale u tamnoplavo blato a ja se osvrkala pitajući se da li će svete zmije izmigoljiti iz špilje, sretoh jednu debeljuškastu Engleskinju koja se vraćala iz hrama.

– Oh, darling, jeste li došli po fotografiju najljepšeg zalaska sunca ili po formulu koja će vas zaštititi od zlih misli, kletvi i ljubomore?

– Po oboje – rekoh i upadoh u blato do članka – neću da budem frigidna pre sto osme.

– Gnjava vas zle bivše žene, ljubomorne neprijateljice, ološ koji vas mrzi i osećate kako vam to uništava kožu i dah?

– Tako nekako – rekoh. – Shvatila sam da mi to oduzima previše energije i da mi skraćuje život, o seksu da ne govorim...

– Da, da – cičala je dok je gledala put sunca koje je lagano nestajalo u okeanu – i ja, mila, i ja, a ovi ljudi su mi najzad otkrili ko može da mi pomogne.

Obradovah se: nisam uzalud prešla toliki put, nisam uzalud letela užasnih osamnaest sati sa turbulencijama, zadužila se, namučila... Pogledah put Tanah Lota i sveštenika koji su lepili bele latice na čelo neke lepe Francuskinje.

– Evo, mila, zapisala sam – reče Engleskinja – plašim da ne zaboravim.

Ona otvori svoju *Luj Vitonovu spidi* tašnicu i izvadi papirić. Latice na njenom čelu još se nisu ni osušile.

– Onaj levo rekao mi je da postoji samo jedna osoba na svetu koja zna tu formulu, ali da je mnogo

daleko, tako da sumnjam da ću je pronaći – rekla je rezignirano.

– Pa, gde? – pitala sam nestrpljivo. – Ništa nije daleko na kugli zemaljskoj kada su u pitanju odbrana i zaštita.

– To je malo selo na nekoj planini... – uze papir da pročita – Ho-mo-ljska maunten...

– Oh – rekoš šokirano. – Homoljske planine, čula sam...

– Pa, gde je to, dođavola? – reče razočarana Engleskinja i zapali cigaretu ne mareći za svete zmije.

– U Srbiji.

– Gde? Nikad čula. Gde je, jebiga, ta Srbija? Uh, gde god da je, sigurno nemaju dobre plaže, inače bih znala za to mesto. Dođavola – reče i ode put restorana na susednoj steni.

Ja sam stajala duboko, duboko u balinežanskom blatu, zagledana u zvanično najlepší zalazak sunca na svetu. Jebiga, Srbija stvarno nema seksi plaže.

Ima li, ba, seksa na Ibici?

Kada je M. uplatila krstarenje Mediteranom prosto je slutila da će joj ono doneti romansu i seks.

Verovala je da na krstarenja idu stari, zaludni i oni kojima je dosadno, ali ipak se nadala, slušala je priče o tome da se na ostrvima do seksa dolazi nekako brže, lakše, spontanije...

Uplatila je krstarenje na koje će ići sama, s posebnom namerom.

Baš je briga. Rešila je da se provede jer, kako joj reče jedna pametna žena u frizeraju –provede se samo onaj ko je rešio da se provede. A ona je rešila. Definitivno.

Bilo kako bilo, brod *Kosta madžika* je bio lep, tura pristojna. Savona, Ibica, Malaga, Kadiz, Gibraltar, Lisabon, Barselona... Kabina je bila plava i mirišljava, a ona željna provoda. Vrlo, vrlo željna provoda.

A šta je to provod?, pitala se dok je sedela u prostranom lobiju i posmatrala kako uglancani stakleni brodski liftovi idu gore-dole. Šta je zapravo dobar provod? Nije to kapirala ni sa šesnaest, a kamoli sad, sa trideset šest. Mrzela je diskoteke, gnušala se plesanja do jutra, nije baš bila ljubitelj seksa, alkohola i droga. Blago rečeno, ona od svoje šesnaeste do trideset šeste nije uradila ništa ludo, ništa nepromišljeno, ništa uzbudljivo. Živela je i živela i živela, i ništa. Kratak brak sa idiotom zaposlenim u banci i razvod. Nema dete. Dosadan posao u marketinškoj agenciji gde po ceo dan gleda morone. Ponekad izađe, a i tada se ništa ne desi. Nije da se nije „zabavljala“, izlazila je sa raznoraznima, ali nikada joj se nije desilo da kaže: „E ovo je bio dobar provod.“ I zato je rešila da uplati krstarenje i da se prvi put u životu ludo provede i doživi ako ne romantičan onda bar neobavezan seks.

Sa recepcije je uzela kataloge sa svim izletima i počela da zaokružuje sve što planira da vidi i obiđe. Da, da, rešila je da uživa u potpunosti. Kockaće se, piti, preterivati u jelu, a onda, ako ne pre, barem na Ibici će sigurno doživeti romansu ili taj seks.

Kikotala se dok je sedeći u prostranom lobiju posmatrala dame u večernjim haljinama i njihove muževe kako tumaraju levo-desno, uzbuđeni i držeći se zajedno. Okej, ne vidi nikog uzbudljivog ili zgodnog,

ali tek se ukrcala, ne mora to ništa da znači. Rešila je da se provede i tačka. Daleko je Ibica.

Otišla je u salu za večeru. Pošto je bila sama, smestili su je za sto sa četiri engleske babe i jednim nemačkim dedom. Nema ništa protiv baba i deda, ali ovi su baš bili dosadni, sve vreme su pričali o reumi i bingu, a ona je rešila da se provede, pa ju je nerviralo što je s njima za stolom, iako sigurno i babe i dede imaju seks, i to vatren, primetila je kako se vataju ispod stola.

Ali nema veze, odmah posle večere uputila se u kockarnicu a tamo je već bilo zanimljivijeg sveta. Istina, svi su buljili u slot-aparate, a ne u nju, ali šta sad. Potrošila je sto evra dok je ubacivala žetone, a zapravo se osvrerala u nadi da će naići neki zgodan dasa u fraku.

Naišli su neki pijani Slovenci, koji su podrigivali i pokušali da je pipkaju. Oni su se ludo provodili, čak su i neki novac zaradili, a ona je pobegla. Posle je otišla u bar jer u bar idu oni kojima je do provoda i seksa, kakvog bilo.

Popila je dva martinija, popušila cigaretu, iako ne puši, i gledala kroz trepavice.

Prišao joj je jedan naš čovek, Beograđanin, predložio joj je da odu na kuglanje, ali nju ne pali kuglanje i on je bio dosadan, stalno je pričao o politici. Ako ne može romansa, ona bi barem seks, čist, jednostavan, apolitičan seks.

Otišla je u drugi bar, tu ju je startovala neka ženska. To je za nju bio šok, o tome nikad nije čitala u ženskim časopisima, ali i to se dešava, pipnula ju je po kolenu i malo iznad grudi i pozvala je u kabinu. Baš se isprepadala, pobegla je glavom bez obzira, i to u pozorišnu salu sa gomilom dece i mama i tata. Ona ne razume taj seks među ženama, šta tu ima da se desi kada nema onog glavnog. Ona je konzervativna, ali to ne znači da ne želi seks.

Tamo u pozorištu joj je jedan tata namigivao, ali ona je moralna, iako je tata bio zgodan, nikada ne bi odvojila tatu, ne želi seks sa oženjenim.

Izašla je iz pozorišne sale i otišla na gornju palubu da se okupa, noćno kupanje joj je izgledalo romantično i nekako seksi.

Neki strašno debeo čovek je bio u džakuziju i sela je pored njega. Šta ima veze što je strašno debeo, ne treba imati predrasude, možda ima dobru dušu. Strašno debeo čovek se oduševio što je sela pored njega, ponudio joj je seks utroje, bila je zgrožena, pa ona je samo htela da malo sedi u džakuziju.

Presvukla se, istuširala i listala katalog sa izletom u Malagu. Osećala je da će joj se u tom mestu desiti nešto fantastično. To je rodni grad Pabla Pikasa, tamo mora da se desi nešto lepo. Kako neki ljudi privlače zanimljive situacije i zgodne ljude, a ona kao da privlači samo ludake...

Možda je problem u stereotipima, razmišljala je dok je pušila na svom balkonu i gledala u pučinu. Svako bi joj pozavideo već na tome što je tu gde je. Na raskošnom brodu, krstari, plovi ka Ibici. Idila. Otišla je rano na spavanje da bi mogla rano da ustane. Na doručku joj je neko dete zalepilo šampitu na svilenu haljinu, ali ona je to lepo podnela, popila je leksilijum i nije urlala. U Malagi se nije ništa desilo, bila je sama i slomila je štiklu. Mnogo je očekivala od Menorke, ali tamo ju je startovao neki narkoman, pa se brzo vratila na brod. Mnogo se radovala Gibraltaru, ali to je prokleta selendra, a i padala je kiša, pa je pobegla u kabinu da gleda film. Lisabon je njen grad iz snova, uplatila je večeru u restoranu sa fado muzikom i baš se isplakala. U Kadizu je jela divne kolače i kupila cipele, a u Barseloni je taksista pokušao da je izvata. Strašno. Prolazili su dani na brodu, a ona je osećala da je romansa tu negde u vazduhu, da će tik pred povratak naići neko zanimljiv, pa ipak je na brodu dve i po hiljade putnika. Na oko pola sata od Ibice dobila je strašan napad morske bolesti. Jeziv. Odveli su je u sobu za povraćanje, to su one prostorije gde se najmanje ljulja, sedela je tako i gledala u daljinu kada se pojavio jedan vrlo, vrlo zgodan Italijan od oko četiri banke.

Povraćao je više od nje. Onda su povraćali zajedno. Neko ko nije kao ona, neko ko ume da preuzme

inicijativu, pozvao bi ga na viski ili bar na kuglanje. Ali ona nije takva, ona je vrlo konzervativna, ona čeka da joj muškarac prvi priđe. I sad je čekala. Dobro, nije soba za povraćanje romantično mesto, ali on je bio zgodan i lepo obučen i relativno mlad i, jebiga, brod je bio ukotvljen na Ibici. Čoveče, Ibica, i onaj koji se nikada ne kreše, kreše se na Ibizi. Na Ibici se stvari prosto dešavaju. Tamo je seks kao rukovanje.

A njoj se ni na Ibici nije desilo ništa. Posle ga je videla još jednom pred iskrčavanje. Učinilo joj se da joj je uputio značajan pogled. Gledala je ljude oko sebe, pa oni su se svi proveli na brodu. Kako se ona nije provela? U čemu je stvar? Zašto se provod dešava nekom drugom kad je bila tako odlučna da se provede, pa bila je na Ibici, niko ko je bio na Ibici nije se vratio netaknut, a ona je samo povraćala. Možda je provod kad uradiš nešto što ti izgleda strašno, ili je zapravo provod strašan sam po sebi, biće da je to u pitanju... Ona to ne može, bolje je da čuva romantične trenutke iz sobe za povraćanje jer ona ima tek trideset šest godina i život je još pred njom iako je ovo luka za iskrčavanje. A prvo što joj se desilo kad je kročila na tlo bilo je da je videla svog druga Hajru iz osnovne koji ju je pitao:

– Ima li, ba, seksa na Ibici?

Bludni ljudi na Tenerifeu

Dugo sam želela da odem na Tenerife, ali to mi je nekako izmicalo, uvek me je put vodio na drugu stranu. Ali kada sam pre osam meseci najzad uplatila zimsko krstarenje *Kosta Serenom*, znala sam da mi ovaj put neće promaći. To mondensko mesto sa kojeg su se svi vraćali nekako posebno ponosni, kao da su dobili neku nagradu ili otkrili tajnu, uporno je održavalo reputaciju prestižnog ostrva za izbirljive goste.

Naša tura je bila jednostavna: Savona, Malaga, Kazablanka, a onda Tenerife, to udaljeno i usamljeno ostrvo. Dan-danas se sećam razgovora sa jednom starijom ženom koja mi je pre tri godine rekla:

– Živela sam ispunjen i srećan život i baš me briga što je sad gotovo, pa ja sam usred januara otišla s mužem na Tenerife i tamo smo proveli strasne dane.

Gledala sam je u čudu. Šta ima na tom Tenerifeu kad to apostrofiraš kao smisao svog života koji se završava? I šta su to, dođavola, strasni dani na Tenerifeu?

Polu godine nakon tog razgovora snimala sam neku emisiju na televiziji *Foks* i dok sam se šminerala, prišla mi je lepa i negovana producentkinja i pitala me:

– Vi stalno putujete, kako vam se dopalo na Tenerifeu?

Gledala sam je belo i sa velikim stidom rekla:

– Ali ja nisam bila na Tenerifeu.

Razrogačila se i rekla gotovo prezrivo:

– Bože! Niste bili na Tenerifeu? Pa ne mogu da verujem!

Kamermani su se okrenuli ka meni, a i šminkerka me je pogledala kao buđav hleb. Šta mogu? Ne umem i neću da lažem. Ne razumem nijednu zemlju, nijedno ostrvo dok ne kročim tamo, dok ne osetim miris, ne vidim boju...

Ona mi je detaljno i dugo pričala o Kanarskim ostrvima a da mi pritom ništa nije rekla. Od tada me je to ostrvo dozivalo kroz ljude koji su tamo bili. Malo-malo pa je neko s prezirom i zapanjenošću govorio:

– Ju, niste bili na Tenerifeu!

Dok sam se približavala ostrvu, osetila sam neku čudnu napetost.

U čemu je stvar sa Tenerifeu?

Dok sam razmišljala o tome, Francuz koji je ispred mene čekao u redu za izlazak reče:

– Samo bludni ljudi uživaju na Tenerifeu.

Bože, pomislila sam, šta to zapravo znači? Pa ja nisam bludna. Znači li to da neću razumeti Tenerife?

Ono što prvo osetite jeste zadovoljstvo zbog neverovatne čistoće kojom gradić odiše. Sve je tako sređeno, uredno, jednostavno. Čini vam se da niko nikoga tu ne pljačka i ne siluje, ne povređuje i ne gnjavi.

Ostrva, budući vulkanska, za moj ukus su suviše tamna, ali istina je da postoji nešto iza te prve slike, nešto što osetite na drugu loptu. Nešto kao diskretni šarm buržoazije. Kad čovek stigne ovako daleko, kad toliko pregazi taj divlji i hladni Atlantski okean, onda u njemu već postoji nešto skriveno što ovo ostrvo otvara, čita, izvlači na površinu.

Otišla sam sama da lutam ulicama i najzad otkrih divan butik sa *Gučijevim* mantilima i cipelama. Ušla sam u kabinu da bih probala mantil i čula neke čudne uzdahe. Mislila sam da mi se samo pričinjava. Dok sam se vrtela ispred ogledala u kabini, uzdasi su postajali sve glasniji. Tek tada sam shvatila da se u susednoj kabini neko tuca.

Bože gospode, slušala sam o tome, ali nisam nikada to doživela. Čučnula sam i pokušala nešto da vidim kroz donji otvor između kabina. Mislim, to

se ne radi, ali ako se oni tucaju u kabini, što ih ja ne bih gledala.

Videla sam noge, podvezice... Radili su to prislonjeni uz zid kabine, što je vrlo teška poza za strast. Može u filmovima, ali u životu je mnogo teško. Posle prvih nekoliko sekundi zadovoljstva što to radite stojeći, kreće osećaj nelagode, težine, žuljanja.

Ipak, oni su to radili s nekom lakoćom, ili su se fantastično pretvarali. Zaboravila sam na *Gučijev* mantil i samo sam osluškivala. Bože, to je trajalo i trajalo, i još su nešto mrmljali jedno drugom na uvo.

Odugovlačila sam s presvlačenjem. A onda više nisam mogla da ostanem u kabini. Sama sebi sam bila sumnjiva. Pa na šta je to ličilo, svi sa broda razgledaju ovaj prelepi grad a ja prisluškujem i voajerišem tucanje u kabini za presvlačenje.

Izašla sam iz kabine i dok sam probala cipele, razmišljala sam o tome kako li izgledaju ti ljudi. Ko su i šta rade muškarac i žena koji imaju vremena i strasti za seks u maloj kabini za presvlačenje na Tenerifeu?

Tih dana na Tenerifeu je bio neki beskrajno dosadan evropski ekonomsko-politički samit. Možda su japiji?

Možda su ljubavnici iz susednih ulica koji to rade četvrtkom?

Ili pak putnici sa *Kosta Serene* koji to rade u svakom gradu u koji pristanemo?

Sedela sam tako probajući cipele još desetak minuta, kad se oni najzad pojaviše.

Žena je imala pedesetak godina, bila je zategnuta, riđe kose, bez viška kilograma i zabluda.

Njegovih pedesetak godina bilo je drugačije od njenih, bio je preplanuo, sed i nasmejan.

Plašila sam se da nikada neću otkriti ko su ti ljudi. Da će izaći iz *Gučijevog* autleta i zauvek odneti svoju tajnu.

A onda se desilo nešto krajnje neobično.

Pojavio se poštar. Niski, smešni, prijatni poštar sa Tenerifea. Nije zvonio dva puta. Ušao je odmah.

Prodavačica mu je prišla. Odmahivala je rukama i počela da viče.

Crvenokosa žena joj priđe.

– O čemu se radi, Lus? – rekla je i uzela kovertu.

– Lepo sam mu rekla da ja ne mogu da primam poreske priznanice, to može da preda samo vlasnici.

– Vi ste novi? – upitala je poštaru. – Ja sam vlasnica radnje, gospođa Rošel, i meni treba da dajete svu poštu.

Ispade mi *Gučijeva* cipela iz ruke.

To nisam očekivala. Dođavola, to jedino nisam očekivala. Ona i on, mislim oni, bili su vlasnici butika. Ljudi su kupili butik da ih ne bi hapsili, da bi mogli mirno, egzibicionistički da rade to u svojoj kabini za presvlačenje.

Prodavačica me je gledala ispod oka.

– Iznenađeni ste, senjora?

– Da... mislim, jesam, veoma.

– Gospodin i gospođa Rošel su došli iz Francuske i kupili ovaj butik jer su ih stalno hapsili zbog seksa po kabinama za presvlačenje.

– Gospode... – rekla sam tiho i ustala da platim cipele.

Stvarno, bludni ljudi žive na Tenerifeu.

Poslepodne na Korzici, ili šta je Napoleon mislio o misionarskoj pozi

Više puta su me ubeđivali da letujemo na Korzici, ali ja sam osećala neki iracionalan strah i mislila sam da je najbolje da Korziku najpre vidim sa sigurne udaljenosti velikog broda. Tako je i bilo. Kada smo tog vrelog i vlažnog avgusta pristali brodom *MSC Melodija* na Korziku, pre svega sam bila oduševljena što ne moram da uzimam taksi niti pešačim kilometar da bih stigla do Ajača, glavnog grada ovog francuskog ostrva na kome je rođen Napoleon.

Korzika ne liči ni na jedno drugo ostrvo u okruženju. Šarenija je i zelenija, toplija i naoko pitoresknija od Sardinije. Nema tu ni velikih modnih brendova ni preskupih brodova. To je sasvim apartna mondenska destinacija, nedovoljno popularna a opet preskupa za srednju klasu.

– Da li se prvo kupamo ili tražimo Napoleonovu kuću? – pitala sam naše kruzersko društvo, koje se mahom opredelilo za to da se prvo izvalimo na gradskoj peščanoj plaži u Ajaču a tek onda da s mirom pristupimo liku i delu dragog nam Bonaparte.

Tako je i bilo. More je na Korzici toplo kao na Majorki, ali nekako pitomije i nežnije. I sami Korzikanzi, iako bučni i temperamentni, na plaži gledaju svoja posla. Tri sata u zelenom i mlakom moru a onda smo, slani i odmorni, bili spremni da odemo do Napoleonove rodne kuće, koja se nalazi u jednoj od sporednih uličica u centru.

Zgrada kao i sve ostale, a opet je u njoj rođen car. Onaj koji je rekao: „Ja sam sve sam po sebi, a po svojim precima sam niko i ništa.“ Utešna rečenica za one koji moraju sve sami u ovom okrutnom životu.

Unutrašnjost kuće mirisala je na limun i još nešto što nisam mogla da definišem, ali i taj miris bio je primamljiv i snažan. Bilo je tu Napoleonove odeće, bisti, dugmađi, dokumenata... Kao i u svim rodnim kućama-muzejima, mogli ste da kupite sve i svašta što je imalo veze sa čuvenim carem i osvajačem.

Svako od naših prijatelja kupio je ponešto, a zatim su izašli. Ja sam se, međutim, zadržala ne primecujući da vreme teče, da sam tu predugo, da prodavačica i kustos hoće da idu kući i da im je dosta i mene i Napoleona.

– Madam, zatvaramo za pet minuta, pa ako hoćete da kupite nešto, vreme je da nam to kažete – reče mi mala, crna, špicasta Korzikanka ljutito me odmeravajući.

– U čemu je vaš problem? – pitala sam drsko. – Nemate seks godinama, pa se izivljavate na meni?

Gledala me je konsternirano. Verovatno na besan ton nije očekivala bešnji odgovor.

– Madam, vi ste vrlo neprijatni...

– I vi ste, madam, vrlo neprijatni, a trebalo bi da bude suprotno, trebalo bi da se smeškate.

– Otkuda vam pravo da komentarišete moj seksualni život? – urlala je.

– A otkuda vama pravo da budete cinični, nadurenjeni i da me terate napolje? – odgovorila sam.

– Činjenica je – rekla je isto tako besno – da nemam nikakav seksualni život već godinama, ali to nije vaš problem. To vam je sigurno rekla Simon iz kafića pored nas, ona svima priča kako već celu deceniju nisam imala seks i...

– Vi niste normalni, ne poznajem nikakvu Simon, ali vi ste očigledan primer trajno nadržane žene koja ne rešava svoj problem!

– A kakav je vaš seks? – pitala je besno. – Koliko se često, molim lepo, vi tucate, kad meni držite predavanje?

Uh, zamislih se. Čoveče... deca, škola, dugovi, zdravstveni problemi, gubila sam računicu... Stvarno, koliko često imam seksualne odnose posle petnaest godina braka?

– Aha, znači razmišljate... sve je jasno!

– Ostavite me na miru da se bavim Napoleonom.

– Šta vi, uostalom, uopšte znate o Napoleonu? – rekla je prezrivo.

– Znam napamet njegova pisma Žozefini.

– Pih – rekla je – velika stvar! Ne znate ni koliko se često vi tucate, a kamoli kako je Napoleon vodio ljubav.

– To zaista ne piše u pismima, ali on je ljubavnik sklon preterivanju.

Ona otvori jednu malu fioku i pruži mi neki svitak.

– Evo, kupite ovo – rekla je.

– A šta je to?

– To vam je Napoleonov tajni zapis o njegovom seksu sa Žozefinom i o tome zašto je to morao da radi u misionarskoj pozi.

Oklevala sam.

– Koliko košta?

– Sto četrdeset pet evra. Da ne biste nešto tako ekskluzivno za dvadeset?

Kupila sam i izašla iz radnje. Bilo mi je žao. Možda sam preterala, ali njen ton me je povredio. Osim toga, bila sam u pe-em-esu, a onda sam neodmerena i neuračunljiva.

Otišla sam u kafe pored muzeja. Tu je radila Simon, žena koja je očigledno znala sve o seksualnom životu prodavačice suvenira o Napoleonu.

Sela sam u hlad i čekala je. Bilo je glupo, ali morala sam da popričam sa njom.

Vetar je donosio miris morske trave. Naručila sam čaj od Simon i rekla joj:

– Doživela sam veliku neprijatnost od prodavačice u muzeju. U čemu je njen problem?

Simon me je pogledala ispod oka.

– Sitna, nadrždana žena koja prodaje suvenire o Napoleonu?

– Da, da, ta.

– A pa, Simon je nimfomanka – rekla je odmahujući. – Ta vam je, da izvinite, sa celim gradom.

– Oh, a ja sam mislila suprotno.

– A vi znate kakve su nimfomanke?

– Ne znam, jebiga, nisam sigurna da poznajem ijednu.

– Ona je moja sestra, pa mogu da vam kažem, nema veće kurve u Ajaču.

Popila sam čaj i otišla. Ovo je bilo previše za mene. Kažu da su na ostrvima svi ljudi, ali na Korzici je to imalo veze sa toplim vetrom i mirisom kome nisam znala poreklo. Žurila sam na brod da na miru čitam zašto je Napoleon mogao to da radi samo u misio-narskoj pozi.

Grad sapuna koji miriše na greh

Tog vrućeg leta stigla sam brodom u Marselj, grad o kome sam imala velike predrasude. Znala sam da je to veliki lučki grad u kom je ubijen naš kralj Aleksandar. Grad u kom vam koknu kralja automatski gubi na seksepilu. Ali sve je ispalo drugačije. Izuzev atentata, sve ostalo bilo je lepo u tom francuskom gradu.

Čim napustite ogromnu luku, već posle desetak minuta vožnje, eto vas u središtu grada, staroj i otmenojoj beloj luci. Kafane, široki bulevari i čuveni sapuni koji čine Marselj najmirišljivijim gradom na svetu. Već na samom ulazu u stari deo grada pronađoh jednu od najstarijih radnji za šešire, u kojoj je kupovao i naš pokojni kralj. U probanju šešira provela sam čak sat i po, izgubivši osećaj za vreme. Sa pet kupljenih šešira otišla sam potom do muzeja

mode. Nisam ranije ni znala da u Marselju postoji takav muzej, pa sam sa prijateljicom i porodicom uživala u razgledanju koje bi oduševilo čak i dame koje mrze muzeje. U ovom trospratnom očaravajućem prostoru možete da vidite modele nekih od najvećih francuskih kreatora koji su radili i u Marselju. Cela izložba počinje prvim žaketićem koji je Koko Šanel sašila, a onda prolazite pored najrazličitijih modela haljina čudnog dizajna, boja... Pošto smo na našem krstarenju obilazili samo klasične muzeje i crkve, ovo je bio pravi praznik. Posle kupovine šešira i obilaska muzeja mode ceo dan je izgledao savršeno. Bilo je vreme avgustovskih sniženja, tako da su se čak i proizvodi najjemenentnijih brendova mogli kupiti po povoljnoj ceni. I tako, kupila sam dva para elegantnih jesenjih cipela. Dok sam kupovala sapune za prijatelje, ostavila sam muža da sedi u kafani, a on je kesu sa cipelama okačio na stolicu. Kada sam se, još obavijena mirisnim oblakom marseljskih sapuna, vraćala do kafane, ugledah kako neki oniži čovek uzima moju kesu sa cipelama i odlazi. Tako sam u Marselju ostala bez cipela. Naravno, usledila je svađa sa mužem i dugo podsećanje na sve gubitke. Jer gubici su najteža stvar u ovom životu. Ako izuzmemo gubitke života najmilijih, što je teško čak i za podsećanje, gubici su sastavni deo našeg života i nisu

svi u stanju da s tim izađu na kraj. Dok sam posle sedela u brodskoj kabini i ogledala se u ogromnom ogledalu, pokušala sam da se setim šta sam ja to sve i kako izgubila. Šta su mi ukrali, šta sam zaboravila... Spisak je podugačak. U Madridu sam jednom davno izgubila novčanik, tačnije ukrali su mi ga dok sam šetala i nisam ništa ni primetila. U Londonu su mi ukrali novac pored bankomata. U Veneciji sam pre dve zime u taksiju gliseru zaboravila omiljene Šanelove naočare dok smo u cik zore jurili prema aerodromu. U Nišu sam za vreme jedne književne večeri izgubila omiljeni šal, koji sam dobila od bivšeg verenika, i donji veš. U Firenci sam, obilazeći grad, tek što sam videla golog Davida, izgubila princez dijamant koji mi je ispao iz prstena. U Parizu sam izgubila najboljeg prijatelja i shvatila sam da me nikad nije voleo. Imala sam sedamnaest godina i neutešno sam plakala celim Šanzelizeom jer sam dugo živela u iluziji i gubila vreme na nekog ko je bio loš. Posle sam prijatelje gubila brže od vrednih predmeta. Na jednu bisernu ogrlicu, dijamantske minđuše i *Barberijev* kišobran gubila sam i po tri prijatelja. Nekad u leto, nekad u zimu. Ostajala sam bez prijatelja naglo i bez najave, uvek uz strašno razočaranje. Posle prijatelja, najčešće sam gubila rukavice. Skupocene rukavice kupovala sam po celom svetu a najčešće u

onoj maloј rimskoj radnji iza Via Kondotija, u kojoj imate na hiljade rukavica. Gubila sam ih po avionima, taksijima, u kućnim posetama, na ulici dok sam kupovala novine i cveće. Nikad nisam znala šta bih sa tom jednom preostalom rukavicom. Nisam imala snage da ih bacim a gledanje u njih stvaralo mi je osećaj sete i besa što sam izgubila drugu, kad jedna bez druge ne vredi ama baš ništa. Naočare su već ozbiljan problem, muž mi je zapretio da prestanem da kupujem skupe naočare jer je neverovatno koliko često sam ih gubila, češće od životnih iluzija. A iluzije su nestajale u pramenovima. Odlazile su sa gubitkom prijatelja i otkrivanjem mnogih tajni. Paradoksalno je to što nema gubitka bez otkrića. Jer da biste znali da ste nešto izgubili, morate da otkrijete da toga više nema. Neki, na primer, uopšte nemaju više ni ljubavi ni sreće, ali još to nisu otkrili. Oni veruju da ih imaju, kao što bogate žene i po godinu dana ne primete da im je nestala neka tašna ili cipele. Dok oni koji imaju manje, primete odmah jer znaju sve svoje vrednosti. Otkriće gubitka je bolno, ali i otrežnjujuće jer vam uvek pokloni novo saznanje o tome da se stvari, kao i osećanja, ne mogu održati dugo u ovom zemaljskom životu. Moja dobra prijateljica kaže da čak lakše prežali gubitak ljubavi nego novog para cipela. Smejala sam joj se. Nekad to ide